FRUCTELE IUBIRII

TRADUCERI LIBERE
DIN LIRICA UNIVERSALĂ DE EMANUEL POPE

FRUCTELE IUBIRII

traduceri libere din lirica universală
de Emanuel Pope

Cuvânt de întâmpinare

Pe parcursul a mai mult de zece ani am tradus o sumă de poezii și acestea s-au adunat într-un fișier al calculatorului, considerat mai vitreg. Acum am dorit să-i fac dreptate și din tot ce am găsit acolo am făcut o selecție îndrăzneață și am lăsat să treacă în paginile acestei cărți doar poemele de față.

Cu unele m-am întâlnit pe drum, la altele am ajuns mai greu, condus fiind mereu de inimă, de curiozitate sau ...cine știe de mai cine sau ce. Pe unele le-am găsit părăsite, izolate în locul lor tăcut, iar pe altele în plină sărbătoare, printre chimvale. Însă, pe toate vi le propun aici spre lectură cu aceeași lacrimă, iubire și cu un sentiment egal de victorie personală.

Lumina curcubeului, *autor Subhankar Das*

Fratele meu mai mare în timpul ultimei sale frânturi de viață
a încercat să trăiscă asemeni unui copac.
Într-una din zile l-am văzut
stând afară în plin soare
și transpirând.
Când l-am întrebat de ce
mi-a răspuns ca încearcă a se hrăni ca un copac
absorbind lumina soarelui în sine.
Aceasta era cea de-a cincea zi de post a lui
și credea în asta.
Odată am citit povestea unui călugăr budist
ce murise în micuța lui colibă,
și când au venit să-i ridice trupul
oamenii nu i-au găsit decât părul și dinții
Întregul corp i se transformase
într-un curcubeu de lumină.
În curând experimentele particulei lui Dumnezeu
vor adeveri toate aceste povești,
o realitate greu de înțeles,
poveștile acestea despre materie către antimaterie.
Și apoi va trebui să plătești taxe
pe soarele din gradina casei tale.
Mai bine să te bucuri de el acum cât încă este gratis!

Tema de casă, *autor Subhankar Das*

Copila de trei ani
desena pe burta mea...
mi-am ținut ochii închiși
concentrându-mă pe senzațiile excitante
a sute de linii tăioase.
Dintre ele, unele mici,
altele cu adevărat mari.
terminase tema de casă
pe burta mea.
Și imediat ce se plictisi copila deveni doctor
și-n mod firesc stiloul deveni
seringă.
Scârbos cum oamenii își tatuează
trupul.
Dar asta e burta mea și ea
n-are nici măcar un ac de tatuat.
Așa că i-am îndreptat atenția către perete
și i-am cerut să deseneze acolo un "elefant"
Ea a ales în schimb frigiderul
E posibil, creioanele ei colorate să nu fi avut
efectul dorit pe un zid umed.

Dacă vrei să te numeşti om, *autor Tasos Livaditis (Kostas Kazakos)*

Daca vrei să fii numit "om"
niciodată să nu te opreşti, nici măcar o secundă..
din lupta ta pentru pace şi dreptate.
Vei ieşi în stradă, vei ţipa,
buzele tale vor sângera de atâta ţipăt,
şi faţa îţi va sângera de gloanţe,
dar niciun pas înapoi.
Fiecare strigăt al tău e o piatră aruncată
în fereastra zeilor războiului.
Fiecare gest al tău
va lovi injustiţia.
Şi nu face nicio greşeală:
nu te lăsa purtat de vânt,
nici măcar o clipă.
Odihnindu-te un timp şi rememorând
anii copilăriei
vei lăsa mii de copii să fie masacraţi
în timp ce se joacă nevinovaţi în oraşelele lor.
Dacă te vei pierde, privind, chiar şi pentru o secundă apusul,
a doua zi oamenii vor muri în noaptea războiului.
O clipă de te vei opri să visezi,
trei milioane de vise umane
se vor transforma sub bombe în pulbere.
Tu nu ai timp, nici un timp pentru tine,
dacă vrei să fii numit om.
Dacă vrei să fii om,
va trebui poate, să-ţi părăseşti mama,
femeia iubită şi propriul copil.
Nu poţi ezita.
Vei refuza lumina şi pâinea ta,
şi somnul tău de noapte
din pragul uşii tale, îl vei refuza dăruindu-l pe asprimea unui drum
ţintind ziua de mâine.
Tu nu poţi fi laş şi nu poţi fi temător de ceva.
Ştiu, e frumos să asculţi noaptea,
muzica şi să priveşti stelele visător;
e încântător să te legeni pe ale iubitei tale roşii buze,
şi s-o asculţi spunându-ţi visele ei de viitor,
dar tu va trebui să-ţi iei adio de la toate acestea şi să porneşti din nou
pentru că de tine depinde toată muzica lumii,
şi stelele, şi toate luminile şi toate visele,

dacă vrei să te numeşti om.
Dacă vrei să fii om,
va trebui, poate, să stai 20 de ani în închisoare sau şi mai bine
dar tu, chiar şi acolo, îţi vei reaminti întotdeauna
primăvara, mama şi lumea ta,
tu, chiar şi în spaţiul strâmt al încarcerării,
vei continua să mergi pe drumurile tale... de pe întreg pământul.
Iar când, în liniştea deplină a nopţii,
vei ciocăni cu un deget în peretele celulei,
de dincolo de zid,
Spania îţi va răspunde ţie.
Tu, chiar când anii ţi se vor rări
şi părul îţi va albi, nu vei fi bătrân.
până şi-n închisoare, în fiecare dimineaţă vei fi tânăr
şi mereu vei porni noi lupte de credinţă-n lume.
Dacă vrei să fii om,
va trebuie să poţi muri în fiecare dimineaţă,
şi noaptea târziu în izolare când vei începe
o lungă şi temătoare scrisoare mamei tale,
vei scrijeli pe zidul izolării tale, doar atât
iniţialele, data
şi un singur cuvânt:
Pace
Ca şi cum atât ar spune întreaga poveste a vieţii tale.
Să poţi muri în fiecare dimineaţă,
să poţi sta neînfricat în faţa plutonului de execuţie,
cum ai sta în faţa întregului viitor;
să poţi încă auzi în focul puştilor ce te vor ucide
glasul milioanelor de oameni simpli
cântând şi luptând pentru pace.
asta înseamnă să fii om...

Undeva, unde niciodată n-am călătorit, *autor E. E. Cummings*

undeva, unde niciodată n-am călătorit, minunat dincolo
de orice experiență, ochii tăi își au liniștea lor:
în cel mai mărunt gest al tău sunt lucruri ce mă conțin,
ori pe care nu le pot atinge fiindu-mi atât de aproape

o singură privire trecătoare a ta mă deschide ușor
deși m-am închis în mine precum degetele unei mâini
tu mă deschizi mereu, petală cu petală așa cum primăvara deschide
(atingând priceput, misterios) primul ei trandafir

sau dacă dorești să fii aproape de mine, eu și
viața mea ne vom închide foarte frumos, pe neașteptate,
cum inima acestei flori și-ar imagina
ninsoarea coborând gingaș peste toate;

nimic din tot ce poate fi înțeles în această lume nu egalează
puterea intensei tale fragilități: a cărei arhitectură
mă copleșește cu nuanțele țărilor sale,
pictând moartea și eternitatea cu fiecare respirație

(nu știu nimic din tot ce te face această deschidere
și această închidere; atât doar, ceva din lăuntrul meu înțelege
că vocea ochilor tăi e mai adâncă decât a tuturor trandafirilor)
nimic, nici ploaia măcar, nu are mâini atât de fine

Explozia, *autor Delmira Agustini*

Dacă viața ar fi iubire, binecuvântată ar fi!
Mai multă viață aș vrea, să pot iubi! Acum simt
Cum o mie de ani de idei nu valorează
Cât un minut de iubire.

Inima mea moare încet, regret...
se deschide acum ca o mușcată;
Viața însă grăbește înainte,
mare turbată de mâna iubirii mânată.

Melancolia mea zboară în noapte tristă, rece
Cu frântele-i aripi;
Ca o rană ce înca mai doare-
În umbra distanței ea piere...
Toată viața mea cântă, sărută, râde!
Toată viața mea e o gură înflorind.

Prietenilor mei, *autor Primo Levi*

Dragi prieteni, spun prieteni aici
în sensul larg al cuvântului:
soție, soră, asociați, rude,
colegi de școală, bărbați și femei,
persoane pe care le-am văzut o singură dată
ori de a căror prezență m-am bucurat frecvent în viața mea:
Imaginați-vă că între noi, cel puțin pentru un moment,
a fost trasată o linie
o bine-definită linie ca o undă vibrând.
Vă vorbesc vouă, tovarăși de drum
- greu și nu lipsit de efort -
de asemenea îți vorbesc ție
care ți-ai pierdut sufletul, spiritul și dorința de-a trăi;
Către nimeni sau către cineva, ori poate numai unuia,
celui care mă citește: amintește-ți timpul
dinainte ca ceara să se fi întărit,
când fiecare dintre noi era un sigiliu
când fiecare dintre noi păstra amprenta
prietenului întâlnit în drumul său.
În fiecare urma fiecăruia.
Pentru bine sau rău
în înțelepciune ori în rătăcire
Fiecare marcat de fiecare.
Acum acel timp ne presează urgent
și toate misiunile s-au încheiat,
Vă urez modest tuturor
o toamnă cât mai lungă și deosebit de blândă.

Dezgheţul, *autor Primo Levi*

Când zăpada se va topi toată
vom pleca din nou în căutarea stareţei poteci
din umbra zidului mânăstiresc
cărare ce mereu ne-a fost ascunsă
de trupul doamnei Zmeurici
Şi totul va fi iarăşi cum a fost.

De fiecare parte,
prin volbura atâtor bălării
vor răsari primele fire de iarbă
al căror nume nu ştiu să vi-l spun
revin de atâtea ori să le privesc
dar urma lor de tot atâtea ori se pierde ...
Mi s-a spus că ar fi extrem de rare
şi leacul cel mai bun melancoliei mele.

Ferigile ţinând şi ele drumul
sunt creaturi atât de iubăreţe:
ah! deşi abia ce au învins pământul,
cu trupul lor crescând spirală cu spirală
sunt gata chiar acum pentru iubirea lor
mai complicată decât a noastră,
verde şi schimbătoare.

La prima întâlnire,
bărbaţi plăpânzi, domniţe pe măsură
în sala cununiei se cutremură încă de frig
însă la prima ploaie vor erupe
şi vor dansa în primul vals de ape
din nou agili, din nou cutezătoare
ca toţi ce-au fost vreodată:
"Trăiască mirele şi mireasa!"

Suntem obosiţi de iarnă.
muşcătura frigului şi-a lăsat amprenta sa
pe carne, în minte,
până şi-n noroi şi în cuvinte.
Lăsaţi, deci, dezgheţul să vină,
memoria să ne-o topească
şi odată cu ea
şi memoria... ultimei zăpezi trecute.

Asma Asmaton (imn al imnurilor), *autor Iakovos Kambanelis*

Ce frumoasă e, iubirea mea,
în rochia ei de zi cu zi
cu mica ei agrafă prinsă în păr
Nimeni nu a știut niciodată cât de frumoasă e.

Fete tinere de la Mauthausen,
Fete tinere de la Delsen,
mi-ați văzut cumva dragostea mea?

Am văzut-o plecând într-o călătorie îndepărtată,
nu mai purta rochia
și nici mica ei agrafă-n păr.
Ce frumoasă e, dragostea mea,
cea răsfățată de mama
și de sărutul fraților ei
Nimeni nu a știut niciodată cât de frumoasă e.

Fete tinere de la Auswitz,
Fete tinere de la Dachau,
mi-ați văzut cumva dragostea mea?

Am văzut-o în piața indiferentă a orașului
cu un număr tatuat pe mâna-i albă
și cu o stea galbenă răsărind drept din inima ei.
Ce frumoasă e, dragostea mea,
cea răsfățată de mama
și de sărutul fraților ei
Nimeni nu a știut niciodată cât de frumoasă e!

Zacuanpapalotls *, *autor Brenda Cardenas*

(În memoria lui José Antonio Burciaga, 1947-1996)
"Suntem cameleoni. Devenim cameleoni."
José Antonio Burciaga **

Suntem spațiul dintre –
negrul-portocaliu estompat
al milioanelor de fluturi Monarch
migrând de două generații sud
spre cetina - încoronând Michoacán ***
unde tulpinile germinează aripi
o pădure de hârtie creponată extrem de fină.

Fibra aztecă **** vegetând
în măruntaiele de la Madre Tierra
spune că suntem fluturi renăscuți
fluturi negri și portocalii *****
în zborul cărora șoptește moartea.
Suntem între –
pâlpâirea cozii cameleonului
schimbându-și culoarea din albastru deșertului
în verdele jadului ori în trandafiriul șarpelui
dezbrăcat de pielea sa, gemeni eterni
ai solstițiului și echinoxului.
Zori cenușii, amurg argintat,
rugăciune părăsind buzele.
fregata din somn
alunecarea din vise
dezvelindu-ne memoria metisă ******
Suntem –
o viață trecută prin prisma tuturor celorlalți,
colectând culoare și cântec,
crăițe *******și tobe
ritm în bătaia vântului
praf desenând nuanțe pe vârful degetelor
în timp ce pășim (nenumiți) spre noua noastră lumină.

* Zacuanpapalotls = în limba Náhuatl de origine aztecă însemnând "fluturi"
Náhuatl
** José Antonio Burciaga (1947-1996) = artist, poet și scriitor chicano din societatea americană.
***Michoacán= regiune din Mexic
****Mexica= populația aztecă din regiunea Americii Centrale
*****"mariposas negras y anaranjadas" (espana)= fluturi negri și portocalii
****** "mestizo" = metiș
******* Cempazuchitl (cempoal-xochitl) = simbolizează floarea cu 20 de petale în limba aztecă Náhuatl și sunt în tradiția mexicană cunoscute ca " flor de muerto"- floarea morților. La români, sper să nu greșesc, cunoscute sub numele de "crăițe" sau "țigăncușe"

O, spune-mi adevărul despre iubire, *autor W.H. Auden*

Unii spun că iubirea e un mic băiețel
alții spun că e o pasăre,
Unii spun că nu s-ar întâmpla nimic fără ea
Alții spun că e nonsens așa ceva,
Și când mi-am întrebat vecinul
care arăta ca un cunoscător
nevastă-sa enervată nespus
mi-a spus că nu ar face asta.

Arată ea ca o pereche de pijamale?
ori ca o bucată de șuncă într-un hotel vegetarian?
Ne amintește mirosul ei de cel al lamelor peruviene,
ori e mirosul ei reconfortant?
Înțeapă la atingere ca un gard viu,
ori e moale ca o plapumă?
E tăioasă sau netedă la margini?
O, spune-mi adevărul despre iubire.

Cărțile noastre de istorie
amintesc de ea în mărunte criptice note
și e temă mereu de discuții
la bordul transatlanticelor;
Am găsit-o menționată
în toate anunțurile de sinucideri,
și numele ei zgâriat l-am văzut
chiar și pe clădirea gării.

Urlă ea ca un lup înfometat,
ori bubuie ca o fanfară militară?
Poate cineva să o imite cântând
pe lama unui joagăr sau pe clapele unui Steinway Grand?
La petreceri îndeamnă la revoltă?
ori îi place doar muzica clasică?
Se va opri când cineva va dori liniște?
O, spune-mi adevărul despre iubire.

M-am uitat în chioșcul de vară;
nu era acolo;
am incercat în Thames la Maidenhead,
și în aerul tonic din Brighton.
Nu știu ce cântă stăncuțele
ori ce spune laleaua;
dar nu era nici in țarcul găinilor
și nici sub pat.

Poate avea mai multe fețe?
E întotdeauna bolnavă, din leagăn?
Își petrece timpul la curse,
ori se ține toată ziua de fleacuri?
Are propria-i părere despre bani?
Crede că patriotismul e de ajuns?
Poveștile ei sunt vulgare dar în schimb haioase?
O, spune-mi adevărul despre iubire.

Când vine, va veni fără veste?
exact când îmi scarpin eu nasul?
Va ciocăni în ușa mea dimineața,
sau mă va călca pe totoși în autobuz?
Va veni asemenea schimbării de vreme?
Salutul ei va fi cutenitor ori dur?
Îmi va afecta ea viața întreagă?
O, spune-mi adevărul despre iubire.

Anarchistul immortal, *autor Valery Oisteanu*

lui Judith Malina (1926-2015) *

Visele tale sunt acum ale noastre
Nu le putem privi fără tine
E primăvară și suntem orbi
Ce e viața în lipsa ta
E Noul An Nepalez 2072
Everestul se-nclină depărtării tale
Florile explodează
Șoimii-n cercuri se rotesc
Dar nu-i putem vedea
Umbriți de lacrimi de tristețe
Îți vedem doar imaginea plutind
Și-ți auzim vocea îmbrățisându-ne
Vocea ce a stârnit atâtea Revoluții
Revoluția minții
la americani, la italieni, la brazilieni
Pe străzi, în teatre și universități
Julian Beck profetul iubirii **
Hanon Reznikov îngerul strălucirii ***
Așteptându-te de cealaltă parte
Cum putem fi "viață" fără ochi
Judith a Americii – Sfânt Radical
Sfânt al emancipării femeilor
De dragoste, munci domestice și politică
Ținându-ne de mână în cerc de prieteni
Un sfânt mic cu o uriașă inimă
Se ridică dintre noi în veșnicia memoriei.

* Judith Malina = actriță de teatru și film american
** Julian Beck = actor si poet american
*** Hanon Reznikov = actor și scriitor american

Sângele iubirii, *autor Odysseus Elytis*

Sângele iubirii m-a înveşmântat în mov
şi o bucurie nemaiîntâlnită cu umbra sa m-a acoperit
Am devenit sculptura vântului din sud a umanității
Mamă îndepărtată, Trandafirul meu Nemuritor.

Pe-ntinsul mării mă așteaptă
Fregate-n trei catarge și-mi țintesc
Păcatul de-a avea iubirea mea
Mamă îndepărtată, Trandafirul meu Nemuritor.

Odată în iulie, ochii ei largi
Deschişi pe jumătate, adânc, în viscerele mele luminează
Viața pură pentru un singur moment
Mamă îndepărtată, Trandafirul meu Nemuritor.

Din încă ziua răzbunării vârstei
Urându-mă, țipând desigur:
" Acela ce te-a văzut, lasă-l de viu în sânge și în piatră"
Mamă îndepărtată, Trandafirul meu Nemuritor.

Încă o dată am luat forma patriei mele,
Am crescut și am înflorit printre stânci.
Și sângele ucigaşilor l-am răscupărat cu lumină
Mamă îndepărtată, Trandafirul meu Nemuritor.

Aşteptând, *autor Primo Levi*

Acesta e timpul iluminării fără tunet,
Acesta e timpul vocilor neauzite,
De somn neliniştit şi veghe irosită.
Prieteni, nu uitaţi zilele
de liniște netulburată,
prietenoasele străzi în noapte,
senine meditații.
Înainte de căderea frunzelor,
Înainte de închiderea cerului iarăşi
Înainte de-a fi din nou treziți
de sunetul familiar al paşilor de plumb
în faţa uşilor noastre.

Refugee Blues (1939), *autor W.H. Auden*

Să zicem că-n orașul ăsta locuiesc zece milioane de suflete,
Unii locuiesc în case, unii locuiesc în bordeie:
Chiar și așa nu avem loc, draga mea, chiar și așa nu e loc pt noi.

Odată am avut o țară și ne gândeam că e bine,
Caută-n atlas, încă o vei găsi acolo:
Nu putem însă merge acolo acum, draga mea, nu putem acum.

În curtea bisericii un bătrân pin crește
În fiecare primăvară înflorește din nou:
Pașapoartele vechi însă nu pot face asta, draga mea, pașapoartele vechi nu pot.

Consulul lovește-n masă și spune,
" Dacă nu ai pașaport nu exiști":
Dar noi încă suntem în viață, draga mea, noi suntem încă în viață.

Am mers la o comisie; mi-au oferit un scaun,
Rugându-mă politicos să revin peste un an:
Dar unde vom merge azi, draga mea, azi unde vom merge noi?

Am participat la o adunare publică; vorbitorul s-a ridicat si a spus;
"Dacă-i vom lăsa înăuntru, ne vor fura pâinea zilei de mâine."
Vorbea despre tine și mine, draga mea, despre mine și tine vorbea.

Am crezut că aud un tunet trăznind în cer
Deasupra Europei era Hitler urlând " Ei trebuie să moară!":
O, suntem în mintea lui, draga mea, vai în mintea lui suntem și noi.

Am văzut un cățeluș ascuns sub o haină
Și o ușă deschizându-se, o pisică intrând:
Dar ei nu sunt evrei germani, draga mea, nu! nu sunt evrei germani.

Am coborât în port și acolo de pe chei,
Am privit un pește înotând ca și când ar fi fost liber:
Doar la 10 pași distanță de mine, draga mea, doar la zece pași.

Am mers în pădure si am văzut păsări acolo,
Fără politicieni toate cântau fără grijă:
Ele însă nu aparțin rasei umane, draga mea, nicidecum nu aparțin rasei umane.

Visând am văzut o clădire cu o mie de etaje,
O mie de ferestre și o mie de uși:

Dar niciuna a noastră, draga mea, niciuna a noastră.

Pe o câmpie întinsă în bătaia ninsorii
Zece mii de soldați mărșăluiesc încolo și-ncoace:
Pe noi căutându-ne, draga mea, pe noi căutându-ne.

Mori încet, *autor Pablo Neruda*

Cel care devine sclavul obiceiurilor,
care urmează aceeași cale în fiecare zi,
care nu-și schimbă ritmul niciodată,
care nu riscă să-și schimbe culoarea îmbrăcăminții sale,
care nu vorbește și nu experimentează
moare încet.
El sau ea care ignoră pasiunea
care preferă alb sau negru
marcând "ce este" în detrimentul emoțiilor ce-ți fac ochii să clipească
transformând un căscat într-un zâmbet
și fac inima să-ți palpite în fața greșelilor și sentimentelor,
acela moare încet.
El sau ea care n-au întors lucrurile cu susul în jos,
care n-au fost nefericiți la muncă,
care n-au riscat siguranța în locul nesiguranței celor ce urmează un vis,
care auzind un sfat întelept măcar o singură dată nu s-au gândit să nu-l urmeze,
Aceştia mor încet.
El care nu călătorește, care nu citește,
care nu ascultă muzică,
care nu găsește har în sine însuși,
Ea care nu găsește grația în ea însăși,
Aceştia mor încet.

El care încet își distruge respectul de sine,
care nu se lasă ajutat,
care zile întregi și le petrece plângându-se de neșansa sa, de ploia care nu încetează,
El moare încet.
El sau ea care abandonează un proiect înainte de a-l începe, care nu-și pun întrebări despre lucruri pe care nu le cunosc,
el sau ea care nu răspund când sunt întrebați despre lucruri pe care le cunosc,
Ei mor încet.
Hai să-ncercăm să evităm moartea în doze mici,
să ne amintim că a fi în viață
necesită un efort mai mare decât acela simplu de-a respira.
Doar o răbdare de ardere ne va conduce
la realizarea unei fericiri splendide.

Îmi place când ești tăcută, *autor Pablo Neruda*

Îmi place când ești tăcută, e ca și când ai fi absentă,
și mai auzi de departe iar vocea mea nu te-ar atinge.
Ca și când ochii tăi ar pluti în văzduh
și ar fi ca și cum un sărut ti-ar fi sigilat buzele.
Ca și cum toate lucrurile
ar purta sufletul meu
Tu născându-te din lucruri, încărcată de sufletul meu.
Fluture visător, arăți ca sufletul meu,
ca un melancolic vers.
Îmi place când ești tăcută ca și când ai fi departe.
Ca si când ai plânge, fluture în cântec de leagăn.
Și mai auzi de departe, vocea mea nu te-ar ajunge:
lasă-mă să tac cu tăcerea ta.
Lasă-mă de asemeni să-ți vorbesc cu tăcerea ta
Ca o lampă de clar, ca un inel de simplu.
Tu ești ca noaptea, tăcută și înstelată.
Tăcerea ta e a unei stele, atât de departe și de solitară.
Îmi place când ești tăcută, e ca și când ai fi absentă,
Distantă și dureroasă ca și când ai fi murit.
Un cuvânt aici, un zâmbet și e de ajuns
Sunt fericit, fericit că nimic nu e adevărat.

Muntele și râul, *autor Pablo Neruda*

În țara mea e un munte.
În țara mea e un râu.

Vino cu mine.

Noaptea urcă pe munte.
Foamea curge-n jos pe râu.

Vino cu mine.

Cine sunt cei care suferă?
Nu știu, dar sunt din poporul meu.

Vino cu mine.

Nu știu, dar mă strigă
Și-mi spun: "Suferim".

Vino cu mine.

Îmi spun: " Oamenii tăi,
oamenii tăi lipsiți de noroc
dintre munte și râu,
cu foame și durere,
nu vor să lupte singuri,
ei te așteaptă, prietene."

Oh, tu, cel pe care îl iubesc,
Micul meu, bob roșu
de grâu,
lupta va fi grea
viața va fi grea
dar tu vei merge cu mine...

Sărăcie, *autor Pablo Neruda*

Ah, tu nu vrei totuși,
tu ești speriată
de sărăcie,
tu nu vrei să mergi în piață cu pantofii scâlciați
și să revii cu aceeași rochie veche.

Iubirea mea, noi nu suntem atât de mândri
-cum cei bogați ne-ar dori să fim-
de sărăcie. O vom scoate ca pe un dinte al diavolului
care a mușcat din inima noastră până acum.

Dar nu vreau ca tu
să te temi de ea.
Dacă din vina mea ea va ajunge la casa ta
dacă sărăcia îți va lua
pantofii tăi de aur
n-o lăsa să ia cu ea și râsul tău care este pâinea vieții mele.
Dacă nu-ți vei putea plăti chiria,
pășește spre muncă cu pas mândru
și amintește-ți, iubirea mea, că eu te privesc
și că împreună suntem cea mai mare bogăție
care a existat vreodată la un loc pe fața pământului.

Dacă mă vei uita, *autor Pablo Neruda*

Vreau ca tu să cunoşti
un lucru.
Ştii cum este:
dacă privesc
la cristalul lunii, la creanga roşie
a toamnei blânde de la fereastra mea,
dacă ating
alături de foc
cenuşa de neatins
sau trupul încreţit al lemnului,
totul mă poartă spre tine,
ca şi când în tot ce există,
arome, lumini, metale
ar fi mici vase
navigând
spre toate acele insule ale tale ce mă aşteaptă.

Bine, acum,
dacă tu puţin câte puţin vei înceta să mă mai iubeşti
atunci şi eu voi înceta să te mai iubesc, puţin câte puţin.

Dacă pe neaşteptate
mă vei uita
nu te îngrijora de mine,
pentru că eu am uitat deja de tine.

Dacă vei gândi că e prea mult şi nebun
freamătul de glorie
ce trece prin viaţa mea
şi vei decide
să mă părăseşti pe ţărmul
inimii unde-mi sunt rădăcinile,
aminteşte-ţi
asta în ziua aceea,
în ceasul acela:
îmi voi ridica braţele
şi odată cu ele şi rădăcinile
şi voi căuta un alt pământ.

Dar
dacă-n fiecare zi
în orice oră,
vei simţi că îmi eşti destinată
cu implacabilă frăgezime,

Dacă-n fiecare zi o floare
se va cățăra până la buzele tale căutându-mă,
Ah, dragostea mea, ah, mie,
tot focul acela se va repeta în mine
în mine nimic nu se va stinge sau uita,
iubirea mea va hrăni dragostea ta,
și cât vei trăi ea va fi în brațele tale
fără să te părăsească.

Aproape o elegie, *autor Joseph Brodsky*

În vremurile de odată şi eu am aşteptat afară
ploi reci lângă colonadele Bursei.
şi am presupus că erau darul lui Dumnezeu.
Posibil să nu mă fi înşelat în asta.
Odată am fost fericit. Am trăit în comuniune cu îngerii.
şi am luptat împotriva monştrilor feroce.
Am pândit la intrarea principlă
precum Iacob pe scara lui, o minunată
fată să coboare.
Dar toate astea s-au dus, dispărând pe veci - ascunse în întregime
Şi privind pe fereastră, scrisesem deja cuvântul "unde"
dar n-am adăugat niciun semn de întrebare.
Acum este septembrie. În faţa mea o livadă.
Un tunet îndepărtat îmi umple urechile.
Pere coapte atârnă printre frunze pline de viaţă
ca un semn de masculinitate. Şi urechile-mi lasă acum
ploaia turbată să-mi invadeze mintea somnolentă.
...ca un zgârcit lăsând să-i intre în bucătărie o rudă săracă:
un sunet ce e mai puţin decât o muzică,
însă mai mult decât un simplu zgomot.

Rugăciune de mulțumire pentru oameni

(rugăciune catolică din ghiozdanul meu de muncă)

Dumnezeu al iubirii!
îți mulțumesc pentru toți oamenii din viața mea
care sunt ușor de iubit.
Îți mulțumesc pentru familia și prietenii
care îmi înțeleg acțiunile,
care mă sprijină în deciziile mele,
și a căror prezență îmi alină arsurile
fiecărei zile însângerate de ghimpi.
Dumnezeul meu iubit,
ajută-mă cu toți cei care sunt greu de iubit!
când vin cu critici spre mine
și așteptări prea mari;
când mă ignoră,
ori
când încearcă să mă-ncovoaie voinței lor,
lasă-mă să le recunosc defectele și tot pericolul.
Totodată, Doamne,
lasă-mă să-mi amintesc atitudinea ta față de ei mereu
și îndrumă-mă să-i pot vedea
numai în lumina Ta.

din cartea Bisericii catolice St. Matthew, Pinner, preot Rev. Timothy Hutton

Ca unul ce ascultă ploaia, *autor Octavio Paz*

Ascultă-mă ca unul ce ascultă ploaia,
nici atent, nici distras,
urme de lumină, ploaie de vară,
apă care e aer, aer care e timp,
ziua încă n-a strâns totul să plece,
noaptea încă n-a ajuns toată aici,
configurații de ceață,
în curba acestei pauze
ascultă-mă ca unul ce ascultă ploaia
fără de fapt să asculți, aici e tot ce spun,
cu ochii înăuntru deschiși,
adormit cu cele cinci simțuri treze,
plouă, ușoare urme de lumină, murmur de silabe,
aer în apă, cuvintele n-au greutate:
ce am fost și suntem,
zile și ani, tot acest moment,
timp fără greutate și durere cruntă,
ascultă-mă ca unul ce ascultă ploaia,
asfaltul umed strălucește,
aburi se ridică și pleacă,
noaptea se desfășoară și mă privește,
tu ești tu și trupul tău de abur,
tu și fața ta de noapte,
tu și părul tău, fulger negrăbit
treci strada și-mi intri în frunte,
urme de pași de apă peste ochii mei,
ascultă-mă ca unul ce ascultă ploaia,
asfaltul strălucește, treci strada,
e ceață, rătăcind în noapte,
e noapte, ațipită-n patul tău,
tot acest val de unde din respirația ta,
degetele tale de apă îmi umezesc fruntea,
degetele tale de flacără îmi ard ochii,
dgetele tale de aer deschid pleoapele timpului,
izvor de viziuni și învieri,
ascultă-mă ca unul ce ascultă ploaia,
anii se duc, momentele revin,
tu îți auzi pașii în camera alăturată?
nu aici, nu acolo:
îi auzi în alt timp decât aici
ascultă pașii timpului,
inventator de locuri fără greutate, nicăieri,
ascultă ploia lovind terasa,
noaptea e acum mai noapte în grădină,

fulgerul s-a așezat și el printre frunze,
o grădină plutind fără stare – intră, te rog
umbra ta acoperă această pagină.

Bufonul lunii, *autor Dylan Thomas*

Lacrimile mele sunt ca o liniştită plutire
De petale ale unui magic trandafir;
Şi toate durerile mele izvorăsc din ruptura
unor nemaiamintite ceruri şi zăpezi.

Cred că dacă aş atinge pământul,
s-ar fărâmiţa;
E aşa de trist şi de frumos,
Ca un tremurător vis.

Almanah, *autor Primo Levi*

Indiferente râuri
Vor continua să curgă spre mare
Ori vor distruge diguri,
Lucrări străvechi a unor oameni hotărâţi.
Ghețarii vor continua să se macine,
Netezind tot ce se află sub ei,
Sau dintr-o dată se vor prăbuşi cu vărful înainte,
Retezând scurt viața pinilor.
Marea, captivă între
Două continente, va continua să lupte,
Zgârcită întotdeauna cu bogățiile sale.
Soarele, stelele, planetele şi cometele
Îşi vor continua cursul lor.
Pământul însuşi se va teme de statornicia
Legilor Universului.
Dar nu noi. Noi, pui rebeli
Cu marea putere a creierului şi cu prea puţin sens,
Vom distruge şi vom pângări,
Întotdeauna din ce în ce mai febril.
Şi foarte curând vom extinde deşertul
Până-n pădurile Amazonului,
Până-n inima vie a oraşelor noastre,
Până-n chiar inimile noastre.

Lasă-mă să-ți spun ce aduce un poem, *autor Juan Felipe Herrera*

Înainte de a merge mai departe,
lasă-mă să-ți spun ce aduce un poem,
întâi, trebuie să cunoşti secretul că nu există niciun poem
despre care să vorbeşti, există doar o cale de a atinge viața fără hotare,
da, atât e de uşor, imaginează-mă că-ți spun asta,
în loc de-a merge zi de zi fercheş, cum bine ştii,
judecățile, eticheta, costumul pe care-l îmbraci
şi care formează opinia lumii despre tine, ... un exemplu ar fi mall-ul
din afară vei crede că cineva doreşte să te distreze,
cand intri însă, lucrurile se schimbă, eşti luat prin surprindere,
limba ți se înăspreşte, începe să-ți fie sete, picioarele le simți reci
încă stând în mijlocul furtunii, ... un poem desigur
e şi el întotdeauna deschis oricărei "afaceri", cu o singură excepție, după cum îți vei dai seama,
el nu este modul cel mai potrivit prin care spiritul tău să poată fi atras în
capcana unor ape tulburi, te poți scălda, da, te poți juca, da,
poți chiar să te alături murmurului lui ... ceață, asta este şi asta aduce un poem
o ceață ce devine centrală existenței tale.

Rebelul, *autor Patrick Henry Pearse (Padraig Pearse)*

Vin din sămânța oamenilor, a oamenilor tristeții
Ce nu au comori, doar speranță,
Nici un fundament de bogăție, doar memoria unei antice glorii
Mama m-a născut în robie, în robie s-a născut mama mea,
sunt din sângele iobagilor:
Copiii cu care m-am jucat, bărbații și femeile cu care am mâncat
Au avut stăpânul lor, au fost sub biciul stăpânului lor
și deși blânzi au servit barbari.
Măinile care m-au atins,
mâinile dragi a căror atingere îmi este familiară
au purtat rușinoase cătușe, încheieturile mîinilor au fost mușcate de cătușe,
au crescut greu cu lanțurile și povara muncii străinilor.
Sunt carne din carnea acestor smeriți, sunt os din osul pe care nu l-am acceptat așa
Am un suflet mai mare decât sufletul stăpânilor poporului meu,
Am viziune și profeție, și darul unui discurs incendiar,
Am vorbit cu Dumnezeu de pe înălțimea acestui sfânt deal.
Și pentru că sunt din mijlocul poporului meu îmi înțeleg poporul,
Sunt trist cu tristețea lor, sunt înfometat de dorința lor;
Inima mea este copleșită de durerea mamelor,
Ochii mei au fost umezi de lacrimile copiilor poporului meu,
Am tânjit alături de bătrânii povestind,
Și am râs și blestemat cu tinerii bărbați;
Rușinea lor este și rușinea mea și am înroșit pentru ea
Am înroșit pentru servitutea lor, ei care ar fi trebuit să fie liberi
Am înroșit pentru ce au dorit plecând când alții aveau atât de mult chiar lângă ei,
Am înroșit pentru că au trăit cu frica avocaților și temnicerilor
a citațiilor și a cătușelor
Bărbați zgârciți și cruzi.
Aș fi putut suporta urme de bici pe trup
Mai curând decât rușinea poporului meu.
Și acum vorbesc cu deplină viziune:
Vorbesc poporului meu și vorbesc în numele poporului meu
stăpânului acestor oameni:
Eu spun poporului meu că e sfânt,
Că sunt nobili în ciuda lanțurilor.
Că sunt cu mult peste cei ce-i țin asupriți
Mai puternici și mai curați,
Că au (toate aceste calități), dar au nevoie de curaj în numele Domnului lor
chemând pe Dumnezeul neuitării, pe Dumnezeul bun iubitor de oameni
care a murit pe cruce cunoscând rușinea.
Și spun stăpânilor poporului meu: Feriți-vă!
Feriți-vă de ce vine, păziți-vă de învierea oamenilor
ce vor lua de la voi ce nu vreți să dați.
Tu gândești să stăpânești peste oameni ori că legea e mai puternică decât viața,

și încă dorința omului rămâne libertatea?!
Vom încerca asta cu tine care ai hărțuit și țintuit,
Cu tine care ai lovit și mituit.
Tirani...ipocriți...mincinoși!

Călătorul, *autor Patrick Henry Pearse (Padraig Pearse)*

poem scris cu puțin timp înainte de a fi executat de englezi în data de 2 mai 1916

Frumusețea acestei lumi m-a întristat,
această frumusețe ce va trece;
Câteodată inima mi-a săltat zguduită de o imensă bucurie
să văd o veveriță sărind dintr-un copac
ori o gărgăriță pe un ciot,
ori un mic iepure în câmpul înserat
de lumina ce apune.
Sau un deal verde cu umbre alergând,
un deal liniștit unde munteanu a însămânțat
și unde curând va secera- aproape de poarta Raiului;
Ori copiii desculți în nisipul mării, dezgolit de reflux,
ori jucându-se pe străzile
orășelelor din provincia Connacht.
Lucruri tinere și fericite!
Și apoi, inima mea mi-a spus:
Toate acestea vor trece,
vor trece și se vor schimba,
vor muri și nu vor mai fi
Lucruri luminoase și verzi,
Lucruri tinere și fericite;
...și eu am plecat pe drumul meu
cu inima-mi nefericită.

Mi-am dorit să plec departe, *autor Dylan Thomas*

Mi-am dorit să plec departe
De șuierul minciunii petrecute
Și de strigătul continuu al vechii terori
Crescând și mai teribil cu ziua ce
trece peste deal aruncându-se-n adâncimea mării ;
Mi-am dorit să plec departe
De repetatul salut,
Pentru că sunt fantome în aer
Și fantomatic ecoul lor se propagă pe hârtie
Și tunetul de apeluri și note.

Am vrut să se plec departe, dar mi-a fost teamă ;
Frânturi de viață, netrăite încă, ar putea exploda
Din vechea minciună arzând pe pământ,
Și, trosnind în aer, să mă lase pe jumătate orb .
Nici de frica nopții antice,
Nici de săltatul pălăriei,
Ori de buzele apropiate de receptor ,
N-am vrut să cad în aripile morții .
Prin acestea n-aș avea grijă să mor,
Toate fiind pe jumătate convenție, pe jumătate minciună.

Misterul, *atribuit lui Amergin (Aimirgin)*

această "Invocație" a făcut parte din ritualul druizilor în perioda "Primilor Prinți Milesieni"
ce au colonizat Irlanda, cu sute de ani înainte de anul naștererii lui Isus.

Sunt vântul ce răsfiră apele,
Sunt valul oceanului,
Sunt murmurul cetei,
Sunt puterea de taur a șapte luptători,
Sunt vulturul deasupra stâncilor
Sunt cornișa soarelui,
Sunt frumusețea plantelor,
Sunt curajul mistreței aflat în pericol,
Sunt somonul râurilor,
Sunt lac în câmpie,
Sunt cuvântul cunoașterii,
Sunt tăișul lancei în luptă,
Sunt Zeul care a creat lumea în mijlocul focului.
CINE ESTE CEL CE TRIMITE LUMINA LA ÎNTÂLNIREA MUNȚILOR?
CINE ANUNȚĂ VÂRSTA LUNII?
CINE ÎI ARATĂ SOARELUI UNDE SĂ SE CULCE?
DACĂ NU EU!

Invocație către Irlanda- aprox. 500 î.e.n

Chem pământul Irlandei.
Mult-străbătut de bogăția apelor;
Bogați să-i fie munții cu rod presărat;
Rod așezat abundența pădurilor sale;
Abundent râul cascadelor;
Cascadelor sale, lacul adânc;
Adâncă să-i fie fântâna din deal;
Fântâna adunare de triburi;
Adunare de regi să fie Temair;*
Temair vârf peste triburi;
Triburi ale fiului lui Mil,
Urletul lui Mil peste oi,
Mărețul lui urlet să fie Irlanda.
Irlanda măreață, cântec-mister,
Incantație de mare meșteșug,
Meșteșugul nevestelor lui Bres,
Nevestelor din Buaigne.
Marea doamnă Irlanda,
Eremon a cucerit-o,
Eu, Eber am invocat-o
Invoc pământul Irlandei!

**Temair = Tara – sanctuar și fortificație a regelui și conducătorului druizilor din Irlanda păgână.*

Poemul e "scris"(gândit, recitat) în vers înlănțuit, tehnică care a precedat poezia-cântec de mai târziu a vechilor barzi.

Orice naiv poate intra într-un ocean. . ., *autor Jack Spicer*

Orice naiv poate intra într-un ocean
dar trebuie să fii un zeu
să poți ieși.
Ce e adevărat pentru oceane, este valabil desigur
și pentru labirinturi și poeme. Când începi să înoți
printre curenții de ritm și prin iarba de mare a metaforelor
trebuie să fii un bun înotător ori un zeu înnăscut
ca să poți scapa.
Privește viderele jucându-se sălbatic în apă
afară, în mijlocul unui poem,
arată atât de sprintene și împăcate jucându-se acolo, unde,
până și apa se mișcă greu.
Va trebui să-ți faci drum printre stânci și valuri,
în mijlocul poemului, ca să le poți atinge.
Dar când vei obosi încercând, binecuvântata apă
te va obliga să o iei de la început
și atunci începe abia "adevărata distracție"
doar dacă nu ești poet, vidră ori ceva supranatural
altfel te vei îneca, dragul meu. Te vei îneca!
Orice grec te poate împinge într-un labirint
dar trebuie să fii un erou ca să ieși...
Ce e adevărat pentru labirint este valabil desigur
și pentru iubire și memorie. Când începi să-ți reamintești...

ființe umane ca triburi, *autor John Trudell*

strămoșii
trăiesc în ADN
în memoria genetică
în evoluția descendenților
ființă umană este identitatea noastră cea naturală
identitatea naturală este acolo
unde puterea de "a fi" așteaptă
recunoașterea umană pentru a înțelege
nu doar pentru a cunoaște...
ci pentru a percepe sacrul

fără religie descreștem
până atingem strămoșii
cu religie ne dizolvăm
în raiuri și iaduri

calea spre inimă este prin minte
calea spre minte este prin inimă
drumul spre vedere trece prin simțire
drumul spre sentiment trece prin ochi

ființe umane

suntem oameni
suntem de pământ
oasele noastre carne de sânge
metale minerale lichide
de pământ, suntem pământ

suntem ființe
suntem din cer
soare, luna, stelele
o realitate în care
strămoșii ne trăiesc
noi suntem copiii
pământului și ai cerului.

Cunosc un om, *autor Yehuda Amichai*

Cunosc un om
care a fotografiat ce vedea
de la fereastra camerei în care făcuse dragoste
și nu fața femeii pe care o iubise acolo.

Trupul este cauza iubirii, *autor Yehuda Amichai*

Trupul este cauza iubirii;
după asta, fortăreața care-l protejează;
după asta, iubirea-i prizonieră.
Dar după ce trupul moare, iubirea-i eliberată
în abundența sălbatică,
ca o mașină de jocuri automate care se strică
și cu zgomot furios aruncă afară dintr-odată
toate monezile
tuturor norocoșilor.

Yevgeny Yevtushenko a părăsit planeta, *autor Valery Oisteanu*

Într-o sâmbătă liniştită, în Tulsa, Oklahoma
Un poet rus moare, zâmbind în visul lui.
Toata viaţa a aşteptat primăvara
Dar primăvara nu a sosit niciodată, doar sunetul
Sunetul vântului fluierând printre copaci
mai puţin ai unei păduri decât ar părea
O înaltă fantomă părăsind albul pat de spital
Unii zic că poezia sa era ca o supă poetică
Dar eu spun ca poezia sa era un zmeu uriaş
Zburând pe aripi măreţe de vânt
"Graniţele mă omoară" recunoştea poetul
"Vreau o artă diversă ca mine"
Versul liber şi cel ritmat erau normale pentru el
L-am întâlnit la intrarea în cartierul The Village în New York
Singur, un om slab, trist cu ochi înecaţi
O voce de ploaie ce s-a uscat fără să lase un miros
Vocea unui urs în lanţuri care nu poate dansa
Vocea victimelor uitate din "Babi Yar"
Din Valea Kievului, momânt pentru 31 000 de evrei
Să nu îi uităm, dar nici pe el, care a strigat pentru toţi
Bella Akhmadulina* iubea strălucirea ochilor albaştrii
Aminteşte-şi oasele lui de nopţi disperate
de la "Stanciya Zima" la "Bratsk station"
Visele lui erau destinate să nu se împlinească
Dar zborul lui pentru libertate nu a fost în zadar
Un magic zmeu, deasupra, înfruntând încă norii.

** Bella Akhmadulina = poetă din Rusia*

Bunătatea, *autor Naomi Shihab Nye*

Mai înainte de-a afla ce este cu adevărat bunătatea
trebuie să pierzi,
și să simți cum ți se dizolvă viitorul într-un minut,
ca sarea într-o supă slabă.
Ce ai ținut într-o mână,
ce ai calculat și ai salvat cu grijă,
toate astea trebuie să dispară ca să știi
cât de pustiu poate fi peisajul
dintre regiunile bunătății.
Cum e să călătorești și să călătorești
gândindu-te că autobuzul nu se va mai opri niciodată,
și toți pasagerii din el, mâncând porumb și copane de pasăre,
privind pe fereastră pentru totdeauna.

Mai înainte să înveți delicatețea gravitației bunătății
trebuie să mergi acolo unde indienii în alb poncho
așteaptă morți, așezati de-o parte și de alta a drumului.
Trebuie să simți cum și tu ai putea fi unul dintre ei
cum și ei au fost unul ca tine
și au călătorit prin noapte având planuri
cu numai o simplă respirație ce-i ținea în viață.
Mai înainte de-a cunoaște bunătatea ca pe cel mai adânc lucru din tine,
trebuie să cunoști întristarea ca pe un alt lucru cu profunzime.
Trebuie să te trezești cu întristarea!
Trebuie să vorbești cu ea până când vocea ta
va prinde fibra tuturor întristărilor posibile
și vei vedea dimensiunea adevărată a întregii țesături a tristeții.
Și abia atunci bunătatea va avea sens,
numai bunătatea va fi cea care
îți va lega șireturile
și în miezul zilei te va trimite să te uiți intens cum se prepară pâinea,
numai bunătatea va fi aceea care va ridica capul
și din mulțimea lumii va avea să spună:
"Eu sunt eu cea pe care o cauți!"
și va merge cu tine apoi, pretudindeni,
ca o umbră ori ca un prieten.

Rămâi credincios, *autor Michael Albert*

Rămâi credincios
Limba ta, obicieurile tale, tu și mort rămâi credincios!
Stai în mijlocul poporului tău indiferent de soarta sa.
Pe măsură ce lumea te obligă și te grăbește, iată tăria de-a învinge tot
Dacă vei ieși din cercul credinței, te vei pierde fără apărare.
Rămâi credincios! Rămâi credincios!

Cum lumea lor este și lumea ta, nu-ți lăsa frații!
Pentru a proteja moștenirea tatălui tău, tu fii dator.
Ca valul din apă alătură-te poporului tău,
Zidul poate cădea și cupola când înlături o piatră.
Stai lângă! Stai lângă!

Cinstește onoarea poporului tău, nu-i lăsa numele!
Stai ferm în brațele sale și simte-te parte a sa.
În viață, de suferință sau bucurie rămâi fidel,
Iubește-ți poporul în strălucirea soarelui și în furtuna nopții întunecate.
Rămâi credincios! Rămâi credincios!

De la De Valera * la Michel Flatley **, *autor Noreen Ahern (Kerry, Irlanda)*

"Dansați", le spuse De Valera vorbind la radio
"În fiecare noapte ar trebui să vă-ntâlniți la intersecția drumurilor.
Bărbați curajoși în cămășă, cu cravată și având la pantaloni cleme
(pentru a-i feri de lanțul de la bicicletă)
și cu părul dat atent cu ulei, neted
și voi, frumoase gospodine cu pielea atât de fină
lăsați casa și focul din sobă și
mai bine petreceți în aerul vindecător al serii.
Cu învârtituri și salturi și "Baint An Fheir"***
cu toate mâinile întinse formați un dreptunghi
pentru că dansul celtic trebuie executat corect.
Și acasă să vă-ntoarceți apoi cât încă mai este lumină."
Beatles a sosit din Liverpool
Cu Strawberry Fields și Hard Day's Night.
Tensiune și rock în tot ceasul
invadează la radio. Rock, rock, rock!
Chuck Berry și Elvis sunt campionii balurilor
Apoi au venit lanțurile, bocancii și inelul din sprâncene
Șirul de dansatori din vestul Americii
a devenit furia locului cu ale lor ciocate și veste de cowboy,
dar în una din nopți la Televizor, o nouă senzație atât de pasionantă,
în înfoiate cămăși de satin și fuste mini
au izbucnit pe scenă într-o renaștere a dansului.
cu mâinile-n șolduri și nicidecum libere
zâmbesc și bat ritmul în podeaua scenei.

Ce va spune acum
De Valera despre bronzul fals al acestor fete și despre părul lor ciudat colorat?
" Cred că acest *Riverdance* e aici numai ca să rămână!"

*. De Valera = referitor la timpul în care politicianul Éamon de Valera a ajuns în fruntea guvernului irlandez 1932- 1948
** Michel Flatley = coregraf și muzician american care a creat spectacolul "Riverdance" în anul 1994.
*** Baint An Fheir = dans irlandez care se joacă în pereche

toate lucrurile sfârșesc, bine, sfârșesc bine, *autor John W. Sexton*

atârnând de-a-ndoaselea omul spânzurat înfipse
piciorul său liber în nor
și începu cu el să tragă cerul în jos, îl văzu chiar clătinându-se
sub soare

părul său, absolut liber, peria iarba
și iarba
se încolăci ea însăși de capul lui și el când îl scutura
scutura părul lui cu iarba câmpiei

casele alunecară spre mare, iar orașul
îi mărunți plâmânii îngroșați
și lama strălucitoare a soarelui îl tăie atunci
eliberându-l, eliberându-l cu adevărat

Lecția de desen, *autor Nizar Tawfiq Qabbani*

Fiul meu și-a adus cutia cu pensule
și m-a rugat să-i desenez o pasăre
am înmuiat adânc pensula în culoarea gri
și cu ea am schițat un cub cu zăbrele și cu un lacăt.
Mirarea i-a cuprins ochii:
"...dar asta este o închisoare, tată
tu nu știi să desenezi o pasăre?"
Și i-am spus: "Fiule, iartă-mă
Am uitat forma păsărilor."
...
Fiul meu a așezat caietul lui de desen în fața mea
Și m-a rugat să-i desenez un fir de grâu
Am luat creionul
Și am desenat o armă
Mirat de ignoranța mea
fiul m-a întrebat surprins:
" Tu nu știi, tată, diferența dintre
un fir de grâu și o armă?"
I-am spus: "Fiule
odată am știut forma firului de grâu
forma pâinii
forma trandafirilor
Dar în acest timp al durității
copacii pădurii s-au înrolat
în trupele de miliție
și trandafirii poartă acum ținută de camuflaj
În acest timp al grâului înarmat
al păsărilor înarmate
al culturii înarmate
și al religiei înarmate
nu pot cumpăra o pâine
fără să găsesc înăuntrul ei o armă.
Nu pot culege de undeva un trandafir
fără ca el să-și înfigă ghimpii în fața mea.
Nu pot cumpăra o carte
să nu explodeze între degetele mele."
...
Fiul meu stă pe marginea patului
și mă roagă să-i recit un poem.
O lacrimă mi se prelinge din ochi pe pernă

Fiul o vede și îmi spune uimit:
" Dar asta este o lacrimă, tată, nu un poem!"
Iar eu i-am răspuns:
"Când vei crește mare, fiule
și vei citi din tezaurul poeziei arabe
vei descoperi
că lacrimile și cuvintele sunt gemeni
iar poezia
nu este nimic mai mult decât o lacrimă
plânsă de niște degete ce scriu."
...
Fiul meu își lasă creionul și cutia de creioane colorate în
fața mea
și mă roagă să-i desenez o patrie
Creionul tremură în mâna mea
și eu mă scufund, plângând

Femei ale Marocului, *autor Valery Oisteanu*

Fantome invizibile, burci cu ochi,
Sprâncene precum aripi întunecate de păsări
Împachetate în eșarfe, femeile berbere ocupate cu pruncii
La Riad*, zâmbetele unor femei-manager educate în Franța
Și un grup de servitoare în ținută adecvată
La cafeneaua Tivoli din Fez o cântăreață
cu gene ca niște picioare de insectă
"Vrei un burger de cămilă și o cola?"
Simpatice chelnerițe râzând în centrul **Medinei
Atât de multe magazine cu giuvaieruri, pline de antichități
Prăvălii de artizanat, ţinute de femei, covoare, ceramică,
Figuri ale străzii în hijab, așteptând pe măgărușI
Guri deformate de nesfârșite, înăbușite disperări
Fete de la țară, cu picioare mari, măcinând ulei din nuci de Argan
În bazaruri femei cu burcă, vânzând suveniruri inutile,
Și fugind enervate de turiștii dedaţi fotografiei
Bărbați în cafenele, privind pe alei umbrele femeilor
Șoferi ai dimineții, fetele de la râu spălându-și eșarfele
Și culegând măsline în câmpiile aride
Mâncarea luând conturul vaselor Tagine***
Cântecul trist al fiicelor, surorilor, iubiților decedați
Mirese de 13 ani pozând alături de bărbați bătrâni
Unde sunt toate cele ce se roagă nevăzute –
Paratrăznetele Revoluției Arabe din 2011
Misterioasele, evazivele femei marocane.

**Riad – clădire tradiţională în stil marocan, având o curte interioară şi două, sau mai multe etaje. Majoritatea riadurilor din marile oraşe au fost transformate în hoteluri.*

***Medina – cartier istoric, principalul obiectiv turistic al oraşului*

****Tagine – vas de lut cu capac, folosit în bucătăria tradiţională marocană*

Riad to Riad, *autor Valery Oisteanu*

O călătorule, luna plină înfloreşte deasupra ta

Călător însingurat şi obosit este echinocţiul de toamnă

E timpul să sacrifici oaia neagră din turmă

E timpul să bei vin cu sângele în el

Berberi cântă în jurul focului

Sunete gnauwa*, clackety clacks

Cântecele sunt puternice, induce transă

La frontiera nimicului

Printre formele mişcătoare ale dunelor

Călătorul ridică un adăpost

Din lemne şi pături

Obosiţi îndrumătorii cămilelor, înainte de-a traversa

Nu dormi, schimbările de transă produc aici viziuni

Păşeşte prin porţile a sute de Kasbahs**

Orbitor labirint de poteci, nicio fereastră

Maghreb bate ritmul în tălpile noastre

Din gropile subterane verticale

Mirosul de capră arsă ne opreşte respiraţia

În piaţa (souk) unde mirosuri masochiste

De subjugare medievală patriarchală

Alunecă pe desupra moscheii, pe deasupra femeii

Deasupra oraşelor aflate sub un apus sângerând

E timpul pentru vânătoarea păcatelor visării

Cum ar fi să avem 102 cămile în patul nostru

Cum ar fi să ne pierdem încălţările în deşert

Berberii îşi ascut pumnalele

Un singur călător obosit ajunge la ultimul Riad.

** gnauwa = muzică spirituală din Maroc*

*** Kasbahs = fortăreață*

Ce vezi, soră medicală, ce vezi?, *autor necunoscut*

Ce vezi, soră medicală, ce vezi?
O femeie înfuriată, nu foarte înțeleaptă,
Nesigură în tot ce face, cu ochi pierduți
Care-și scapă mâncarea și nu-ți răspunde
Când te răstești la ea: ‘’Mi-ar place să-ncerci măcar!’’
Care parcă nu observă lucrurile pe care le faci,
Și care întotdeauna își pierde un ciorap sau un papuc.
Cine, fără a opune rezistență sau dimpotrivă, te lasă să faci ce dorești
Cu îmbăierea sau hrănitul încărcându-ți ziua.
Asta este ce gândești? Asta este ce vezi tu?
Atunci, deschide ochii mai bine, soră, pentru că tu nu mă vezi pe mine!
Am să-ți spun cine sunt eu, cea care stă acum în fața ta nemișcată
Care execuă cum îi ordoni, care mănâncă cum voiești:
Sunt un copil care a avut o mamă și un tată,
Frați și surori ce se iubeau unii pe ceilalți,
O fată de 16ani cu aripi la picioare,
Visând cum în curând își va întâlni iubitul ei.
Mireasă devreme, la 20, – inima-mi saltă
Aducându-mi aminte jurâmântul pe care am promis să-l respect.
La 25 aveam deja copilași
Pentru care trebuia sa ma lupt să le pot oferi un cămin sigur și fericit.
Femeie la 30 de ani, copilașii au crescut și mai repede
Legați unul de celălalt cu sentimente care ar trebui să dureze.
La 40, toți au crescut și sunt duși de-acum
Numai omul vieții mele de lângă mine să mă vadă și să nu plâng.
La 50, încă o dată bebeluși jucându-se pe genunchii mei
Din nou cunoaștem copilăria, iubiții de ei, ei și cu mine.
Zi întunecată apoi mă privește, soțul mi-a murit.
Privesc viitorul și tremur.
Pentru copiii mei totul acum e legat de proprii lor copii.
Și mă gândesc la anii duși și la iubirea așa cum am cunoscut-o.
Acum sunt o femeie bătrână și natura e crudă –
Gluma asta ca să faci vârsta să te arate ca pe un prost.
Trupul tremură, grația și vigoarea departe.
Acum e o piatră unde odată a fost o inimă.
Dar în adâncul acestei carcase o fetiță încă zace
Și acum și din nou lovita mea inimă se ridică.
Îmi amintesc bucuria, îmi amintesc durerea
Și iubesc și trăiesc viața încă odată și încă o dată
Mă gândesc la anii care atât de repede au trecut
Și accept și faptul că nimic nu poate dura.
Așa că deschide ochii, soră medicală!

Deschide-i şi vezi-
Nu o femeie nebună
– PRIVEŞTE ATENT, CA SĂ MĂ VEZI!

Acest poem se spune că a fost găsit în camera unui pacient dintr-un spital din Irlanda.